

မျှင်မ

ဝတ်စုံ
ချစ်တယ်

အခန်း (၁)

“ဒီမိန်းမကို လျှော့တွက်လို့ မရဘူး ဒီဂျေ ... သူ့စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှော့မတွက်ဘူး၊ စေ့စပ်သေချာတဲ့ နေရာမှာ လည်း စာရင်းအင်းကိုင်တွယ်တာ ကြည့်မလား၊ ကွန်ပျူတာထက် တိကျတယ် ...”

“အင်း ... တော်တော် သတင်းကြီးနေပြီပဲ ...”

“ငါ အပိုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အလုပ်ထဲမှာ ဆို ဦးလေး ဘကြီး ဘယ်သူ့ဖြစ်ဖြစ် လုံးဝမညှာဘူး၊ နာမည် အကြီးဆုံးကတော့ အပျိုကြီး ဘာကြောင့် ဖြစ်နေရသလဲ ဆိုတာပဲ ...”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ် ဘော်ဒီစထရပ်ချာ မိတယ်၊ လှလည်း လှတယ်၊ အဲ .. . နည်းနည်းပုံတုံးတာ တစ်ခုကလွဲရင်ပေါ့၊ ရည်းစားမထားဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ဝင်စားပုံလည်း မပေါ်ဘူး၊ သူ့သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မတစ်ယောက် ရှိတယ် အပျိုကြီးပဲ ... အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ... အင်း ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ဒီဂျေက မျက်မှန်တပင့်ပင့်နှင့် အော်ရယ်သည် ။ မိုးတိမ်ကပါ ရောယောင်ရယ်ရင်း ...၊

“ဟုတ်တယ် ... သိတဲ့ လူတချို့ကတော့ သူနဲ့ ပဲ အဲဒီဆရာဝန်မကို ...

“တော်ပါတော့ကွာ ...”

“ဘာလဲ ... ငါ အမှန်အကန်တွေ ကြားထားတာနော် ...”

“မင်း ကြားထားတာတွေက ငါ သိချင်တာတွေမှ မဟုတ်ဘဲကွ ... သူနဲ့ ငါက ပြင်သစ်မှာ သင်တန်းအတူတူ တက်ဖူးတယ်၊ သူ ကြိုးစားတာ တော်တာတွေလည်း ငါ သိတယ် ...”

“မင်းနဲ့ မခင်ဘူးမို့လား ...”

“မခင်ဘူး ...”

“အဲဒါပြောတာလေ ... သူက ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ခင်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ၊ သင်တန်းချင်း တူပေမယ့် ဆက်ရှင်မတူဘူး၊ ပြီးတော့ သူကလည်း ခပ်တည်တည် ငါကလည်း ...”

“မင်းကလည်း ခပ်တည်တည်ပဲလား ...”

“ မဟုတ်ဘူး လေ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးသား၊ သူက ရောချင်တဲ့ ပုံ မရှိတော့ ...”

“အဲဒါပြောတာပဲ ...”

“မပြောနဲ့ ... မင်းပြောတာ ငါ လက်မခံဘူး ...”

“ဒါဆို မင်း စိတ်ဝင်စားနေတာလည်း စီးပွားရေးကိစ္စဆိုတာ ငါ မယုံဘူး ...”

“ဘာထင်လို့ လဲ ...”

“သူ့ကို မင်း စိတ်ဝင်စားနေတာ ...”

ဒီဈေးက ရယ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါ၍ ...

“ငါ လက်ထပ်ပြီးတာ သုံးလပဲ ရှိသေးတယ်၊ မိုးတိမ် ...”

“ဟင် တကယ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ပြောချင်တာက လက်ထပ်ပြီးတဲ့ ကိစ္စကို မဟုတ်ဘူး
၊ ငါက လက်ထပ်ပြီးသား မင်းထက် အများကြီး အမြင်စူးတယ် ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

“အဲဒီတစ်ယောက် ယောက်ျားတွေကို မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ ခန့်မှ
န်းချက် ...”

“တိုးတိုးတိတ်တိတ်တွေက ရိုးတိုးရိပ်တိပ်ကြားပြီး ချွဲကား
ပြောနေကြတာပါ။ ဒီမှာ မသိရင် မှတ်ထား ... သဘာဝမဟုတ်ဘဲ ပုံမှန်
တစ်ခုကနေ ဖောက်ထွက် လာပြီဆိုရင် အဲဒါ အစွန်းရောက်တာပဲ။ ယောက်ျားနဲ့
မိန်းမ သဘာဝအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ လိင်တူဆက်ဆံနေကြရင် သိ
သာတဲ့ အချက်တွေ အများကြီးရှိတယ် ...”

“မသိသာလို့ ပဲ ဂေးတွေကို မိန်းကလေးတွေ ချစ်မိနေကြတာပေါ့ကွ
... ဂေးမှန်းလည်း သိရော ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ဂေးမှန်း သိသွားကြတာလဲ ...”

မိုးတိမ် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွား၏။ ဒီဈေးက ရယ်လိုက်ပြီး ...

၊

“တစ်နေရာမှာ တော့ သိသာထင်ရှားနေတာပဲ မို့လား ...”

“ မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... ဒါကျတော့ မင်းမှားတယ်၊ လုံးဝကို မ

သိသာဘူး ... ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်လို နေထိုင် သွားလာနေကြတာ၊ အကြည့်တွေ အပြောတွေကအစ လုံးဝ ...”

“ဒါဆို ဖြေလေ ... ဘာလို့ သိသွားတာလဲလို့ ...”

“သူတို့ ချင်း လိုရင်းမရောက်ဘူးဆိုမှ သိကြတာ ...”

“လိုရင်းဆိုတာက ...”

“လိုရင်းပဲကွာ ...”

ပြောပြီး နှစ်ယောက်စလုံး စပ်ဖြဖြ ဖြစ်သွားကြကာ ...

“ဒါကို ငါ လက်ခံပါတယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေးနဲ့ စာရင် အကဲခတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါကလည်း ယောက်ျားလေး ဖြစ်နေလို့ ပဲကွ ... ပွင့်လင်းခွင့် ရှိတယ်လေ၊ ပွင့်လင်းခွင့်ဆိုတာ အားလုံးပါတယ်နော် ... သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ဖုံးဖိချင်ဖုံးထားမယ်၊ သိစေချင်လာရင်လည်း သိသာအောင် ပြမယ်အဲ၊ အဲဒီမှာ အခွင့်အရေးက ကွာသွားတာ ...”

“အင်း ... ပြောပါဦး ...”

“မိန်းကလေးတွေကျတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပိုဆိုးလာ ...”

“ဘာဆိုးတာလဲ ...”

“မင်း ခုန ပြောသွားတဲ့ လိုရင်းပေါ့ ...”

မစ္စတာဂစ်တာ အပြင်ဘက်စားပွဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း လွတ်လပ်နေကြစဉ် စားပွဲရှည်၏ အစွန်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာထိုင်ပြီး အအေးတစ်ဘူးမှာ ၏။

ပြီးတော့ ဖုန်းပြောနေသဖြင့် သူတို့ လည်း တစ်ချက်ပဲ ကြည့်ဖြစ်ကာ

...

“သူတို့ မှာ ဘယ်နေရာမှာ မှ လိုရင်းရောက်လို့ မရဘူး ...”

“ဟမ် ...”

ကိုယ်စခဲ့တဲ့ လိုရင်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့၏။

“မိန်းကလေးချင်း ပြစ်မှားပြီဆိုရင် အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ရှိသင့်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ အကုန်ပျက်စီးတာပဲ ...”

“မင်းဟာ ဟုတ်လို့ လား ... အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အလှပျက်တယ်ပဲ ကြားဖူးတယ် ...”

“မဟုတ်ဘူး ... မိန်းကလေးချင်း ညားနေတာနဲ့ လုံးဝမတူဘူး၊ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကိုယ်လုံး သူ့ရဲ့ စိတ်ကအစ သိသိသာသာ ချုံးချုံးကျ ပြောင်းလဲသွားတာ၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ လိုရင်းမရောက်နိုင်လို့ ...”

“ဒီမှာ ...”

“ဟင် ...”

ဘုတ်ခနဲ စားပွဲကို လက်နဲ့ ပုတ်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့ သူတို့ တွေ လှမ်းကြည့်မိကြ၏။ နားရွက်လောက် ဆံပင်တိုတိုကို အောက်ဖျားတွေ က ရေတံလျှောက်လို ပြန်ကော့နေကြ၏။

နားဆွဲဝိုင်းကြီးက အိမ်က ဟင်းသောက် ပန်းကန်လုံးကြီးများ ဆွဲလာသလား မှတ်ရသည် ။ ထို့ပြင် သူတို့ ရယ်ချင်သွားတာက ခုမှ သူမကို သေချာကြည့်မိ၏။

မိန်းကလေး စစ်စစ်မှ မဟုတ်ဘဲ ...၊

“ဘာကြည့်နေတာလဲ လူကို ...”

မိုးတိမ်က ခပ်သွက်သွက် ...၊

“ယူတို့ တွေ အနားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာ အားနာရ မှန်း မသိဘူးလား ...”

“ဖြစ်ရလေ ...”

“တကတည်း မပြောလိုက်ချင်ပါဘူး ...”

“အဲဒါ သက်သာတာပေါ့ ...”

“ဘာသက်သာတာလဲ ... မောင်နဲ့ နှမ သားနဲ့ အမိ ကြားလို့ မတော် တဲ့ စကားတွေကို နေရာတကာ ပြောနေကြတယ် ...”

“ဒီနားမှာ မောင်နှမ သားအမိတွေမှ မရှိဘဲ ...”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေရင်လည်း ဆင်ခြင်ရမှာ ပေါ့၊ ဟွန်း .. . မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ယောက်ျားလေးချင်း တွေ့ပြီဆို မကြားဝံ့ မနာသာ တွေပြောပြီ ...”

ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်၍ စားပွဲပေါ်မှာ ဖတ်ခနဲ ပု တ်ချတင်ကာ ထထွက်သွားလေသည် ။ ခါးလေး လိမ်ကျစ်ကျစ်နှင့် လှေ ကားထစ်တွေကို တက်သွားတာကြည့်ကာ နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြ၏ ။

“ရယ်မနေနဲ့ ဟိတ်ကောင် ... ငါတို့ လည်း ဆင်ခြင်သင့်တယ်၊ အဲဒါ လေးက မိန်းကလေးဆိုရင် မလွယ်ဘူး ...”

“ဘာလဲကွ ... ငါတို့ က ဘာတွေပြောနေလို့ လဲ ... ဆက်ပြော ...”

မိုးတိမ်က ဘယ်လိုတရားနဲ့ ချွတ်လို့ မှ ကျွတ်မည့်ပုံမပေါ် ...၊

“ပြောလေ ... ငါတို့ ရဲ့ ပြောလက်စကို ...”

“ငါ ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး ... ငါက မင်းကို မေးနေရတဲ့ ကိစ္စ ...”

“ငါ သိသလောက်ကလည်း ဒါပဲ ... မင်းက စီးပွားပြိုင်ဘက်တွေမို့ သူ့ဘက်က ခြေလှမ်းအမှားကို စောင့်နေပေမယ့် သူကတော့ မှားလည်း ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခလုတ်တိုက် ခူးကွဲ ထဘီအနားပြလည်း လူးလဲထပြီး ဆက်ပြေးမှာ ပဲ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဘာရယ်တာလဲ ...”

“မင်းပြောနေတာနဲ့ ငါတောင် စိတ်ဝင်စား လာပြီ၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ညွှန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အခုသိရတဲ့ ညွှန်းက လုံးဝမတူဘူး ...”

“ဘာမတူတာလဲ ...”

“တော်တော်ကို လှလာတာ ...”

“အဲဒါ သူ့ဟာသူ အကျိုးပေး ကောင်းနေတာနော် ... ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ လှဖို့ အသေအလဲ ပြင်နေကြသလောက် သူလုံးဝမပြင်ဘူး ...”

“မင်းက ဘာလို့ သေချာနေတာလဲ ...”

“ငါက သူ့ရဲ့ ဒရိုင်းဘာပဲကွ ... သိတာပေါ့၊ မနက်စောစော ခြံထဲမှာ ပန်းခူးတယ်၊ ခြံကို နှစ်ပတ် သုံးပတ်လောက် ပတ်လျှောက်တယ်၊ ပြီးရင် ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းတယ် ...”

“ပြီးရင်ရော ...”

“ဝင်သွားပြီး ရေမိုးချိုးတာ၊ ဘာညာရှိမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မြင်တာ

တော့ ဝင်သွားပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ ဘရေဖက်(စ်)စား
နေတာ တွေ့တယ်။ ငါ ကားဆေးနေရင်း ထမင်းစားခန်းထောင့်ကို မြင်
နေရတယ်လေ ...”

“အင်း ...”

“သူ ဝင်ထွက်နေတာ မြင်နေရတာပဲ။ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းပြီး ဝင်
သွားတာ တအောင့်ပဲကြာတယ် ကော်ဖီသောက် ထွက်လာတယ်။ ပြီးတာ
နဲ့ ဒီတိုင်း ထွက်လာတာပဲ ...”

“မင်းလည်း သူ့ကို တိုင်မာ လုပ်ထားတာပဲ ... သိပ်မရိုးတော့ဘူး ထင်
တယ် ...”

“လာ အစ်အောက်မနေနဲ့ ဒီဂျေ ... ငါ့လို ဒရိုင်ဘာမပြောနဲ့ ၊ မင်းလို
ကောင်တွေ မင်းထက် သာတာတွေတောင် သူ့မျက်လုံးထဲ ရောက်မှာ မ
ဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ သူ့မှာ ယောက်ျားလေး တစ်
ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ...”

“လာပြန်ပြီကွာ ... တော်စမ်းပါ ...”

ဟမ်ဘာဂါကို ဓားနဲ့ ဖိလှီးလိုက်စဉ် ဒေါပါပြီး ဒေါက်ခဲနဲ့မြည်၏။ မိုး
တိမ်က စိုက်ကြည့်ပြီး မဲ့သည် ။

“မဆိုးဘူး ... ဟမ်ဘာဂါကို ဒေါက်ခဲနဲ့ အသံမြည်အောင် တစ်ချက်တ
ည်း ဖိချနိုင်တယ် ...”

ပါးစပ်ကပါ စေတနာမဲ့စွာ ထောပနာပြု၏။

“ဟွန်း ... မင်းမှ မဟုတ်ဘဲ ... ငါလေ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီဂျေ ခေါ် ဆက်တိုင်းအောင်ပါ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ဒီဂျေနဲ့ မိုးတိမ်က အလယ်တန်းကနေ အထက်တန်းပညာထိ အတူတူ သင်ခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ။ မိုးတိမ်တို့ က ပြေလည်ပေမယ့် မွေးချင်းတွေများကာ မှီခိုနေကြသည့် ဆွေမျိုးတွေကလည်း ဘာတွေဘယ်လို တော်စပ်မှန်းတောင် မသိကြတော့တဲ့ အထိ များ ပြားလေသည်။ ။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလည်း မဟုတ်သလို ကျောင်းသားဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အတူတွဲခဲ့ကြတာလည်း မဟုတ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဂျေနဲ့ မိုးတိမ်တို့ က အမြဲတမ်း သတိရနေကြတဲ့ အထိ အမှတ်တရတွေနဲ့ ခင်ခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခါတလေ အပြင်မှာ တွေ့ကြပြီးဆိုလည်း နောက်ထပ် ဆုံမိအောင် ချိန်းကြ၊ တွေ့ကြပြီး စားသောက် အချိန်ဖြုန်းတတ်ကြတာ ခုလိုမျိုး ...။

“ဒါနဲ့ ဒီဂျေ ...”

“ဘာလဲ ...”

“မင်းက ... ငါ့သူဌေးနဲ့ ပြိုင်ဘက် စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်နော် ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ...”

“မင်းက ငါနဲ့ အတူစား အတူသွားနေတာ မင်းအတွက် ...”

“ဖောက်မလာနဲ့ ဟေ့ကောင် ... မဆိုင်တာတွေ ...”

“ငါ မင်းစိတ်ကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက်ကြောင့် မင်း ဂုဏ်သိက္ခာ ပွန်းပဲ့မှာ တော့ မလိုချင်ဘူး ...”

“ဂုဏ်သိက္ခာ ဆိုတာကြီးကို တည်ဆောက်ထားတာမှာ ငွေကြေး ဂု

ဏ်ဒြပ်တွေချည်း မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ကြောင်မနေစမ်းပါနဲ့ ... ဂုဏ်သိက္ခာ
ကို ကြီးမြတ်ခြင်းနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ၊ သေးသိမ်ခြင်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး
၊ အဲဒါ ငါသိတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပဲ ...”

မိုးတိမ် ရယ်နေပေမယ့် မချီပြုံးနဲ့ တူနေသလားမသိ၊ ကိုယ့်သူဌေး
ဘယ်လိုသံသယ များ တတ်တာကို ကိုယ်ပဲသိသည်။

ဒီဈေးက ဂရုမစိုက်ဘူး ဆိုရင်တောင် ဒီဈေးအတွက်ရော၊ အားလုံးအ
တွက်ပါ သူ ဆင်ခြင်မှ ဖြစ်မှာ ပါ။

“မိုးတိမ် ...”

“ပြော ...”

“ဒါဆို လမ်းတံတား စီမံကိန်းမှာ လည်း သူ လွတ်အောင်
ရှောင်ဦးမှာ ပဲလို့ မင်း ပြောချင်တာလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီအပျိုကြီးက ကြိုပူတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်၊ သံသ
ယ များ တယ်၊ ခုလောက်ဆိုရင်တောင် အဲဒီလမ်းမလွတ်တဲ့ ကိစ္စအတွ
က် သူ့ဘက်က ပြင်ဆင်နေလောက်ပြီ ...”

“ငါတော့ မထင်ပါဘူး ...”

“ဘာမထင်တာလဲ ...”

“လွယ်စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ၊ တံတားခြေရင်းကနေ ဖရီးကြော
ထည့်ရဦးမယ်ဆိုရင် သူ့ကုမ္ပဏီတစ်ခြမ်းလုံး ပါကိုပါမှာ ပဲ ...”

“အဲဒါကြီးကို အပျိုကြီးက မသိဘဲနေမလား ...”

“သိသိ မသိသိ သူ ရှောင်မရတော့ဘူး ... ငါပြောချင်တာ အဲဒါ ...”

“အဲဒီတော့ မင်းက ဝမ်းသာရောလား ...”

“သာတာပေါ့ကွာ ... သူ့ကြောင့် ငါ အများကြီး အနှောင့်အယှက် ဖြစ် နေရတာကို ...”

“မင်းကလည်း အပျိုကြီးလို မိန်းမမျိုးကို ပြိုင်နေမယ့်အစား တစ်ခါ တည်း ...”

“မိုးတိမ်ရေ ... မင်းစကား ဒီမှာ ပဲရပ်ရင် ကောင်းမယ်နော် ...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ မင်းပဲပြောတော့ ... သူက ဟိုသင်း မဟုတ်ပါဘူးဆို..
.”

“ဟိတ်ကောင် ... ငါ လက်ထပ်ထားတာလေ ခုပဲပြောပြီးတယ် ...”

“ဪ ... အေး ...”

မကြာသေးဘူးဆိုတော့ စိတ်က ဟိုတုန်းကအတိုင်းပဲ လွတ်လပ်စွာ တွေးနေမိကာ မိုးတိမ်က ခေါင်းကုတ်၏။

ပြီးမှ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းလိုက်ရင်လည်း မဆိုးပါဘူး ကွ ... ငါက သူ့ရဲ့ ဒရိုင်ဘာဖြစ်နေတော့ မင်းနဲ့ သူ အပြိုင်အဆိုင်တွေ ဖြစ်နေတာက ...”

“ဘာလဲ မင်းကငါ့ကိုပါ မဆက်ဆံချင်တော့ဘူးလား ...”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ ... သင့်မြတ်ကြစေချင်တာပါ။ ဒီမှာ ဟေ့ကောင် သူကား မမောင်းရလည်း ငါ့အတွက် အလုပ်မရှားဘူး၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဆို ပူမနေနဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုတော့ သတင်းလေးမပြတ် ပို့ပေးစမ်းပါ ...”

“အဲဒါကြီးကလည်း သစ္စာမဲ့ရာကျတဲ့ အလုပ်ကြီးနော် ... ငါ လိပ်ပြာ

မသန့်ဘူး ...”

“သန့်လိုက်ပါကွာ ... မင်းကို ငါက မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ထောက်လှမ်းခိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြားတာ မြင်တာလေးတွေ ပြန်ပြောရုံပါပဲ ...”

“အေး ... ကြားတာ မြင်တာတွေ ပြန်မပြောခင် ငါ တစ်ခု ကြိုပြောနိုင်တယ်ကွ ...၊ မင်းထင်သလို ဖြစ်လာမယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး ...”

ဒီဂျေက ရယ်လက်စမျက်နှာနှင့် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ...”

“တံတားစီမံကိန်းကလည်း မစသေးဘူး ... အပျိုကြီးကလည်း ဒီလောက်ထိ မပိန်းဘူး ...”

“ဟွန်း ... မင်း အထင်ကြီးလွန်းနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ...”

“မင်း အထင်သေးနေတာလည်း အန္တရာယ် ရှိလာနိုင်တယ်နော် ...”

ပြောနေကြရင်း ပြိုင်တူခေါင်းခါ၍ ရယ်မိကြ၏။

ဘယ်သူပြောတာ ဖြစ်နိုင်မလဲတော့ မသိ ...၊

* * *

အခန်း (၂)

“ဟဲ့ ... အမယ်လေး နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး၊
တော်ကြာ မျက်နှာကြီး လက်ပံတော့ပဲထဲ ဝင်သွားပါဦးမယ် ...”

“ဝင်ပေစေ ...”

ညွှန်းက မကြည့်ဘဲပြော၍ အကြည့်တွေ မော်နီတာမှာ ပဲ သဲသဲမဲမဲ ...

။

ဝဿနိက လွယ်ထားသည့်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ပြီး ထိုင်လိုက်မှ မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်ဖော်ရကာ ...၊

“ကိုယ့်ပေါင်ပေါ် ကိုယ်တင်ထားရင် ရတာကို စားပွဲပေါ် တင်ပစ်လိုက်ရလား ပိုးစိုးပက်စက် ...”

“ဟင် ...”

“ဆလင်းဘတ်ခ်ကို ပြောတာ ...”

“ပခုဲမှာ ကြိုးတင်နေတာရော ... ပေါင်ပေါ်ကို ထပ်တင်ထားရမှာရော အဲဒါတွေကိုပဲ မလုပ်ချင်တော့တာ ညွှန်းရယ် ... စားဖို့ သောက်ဖို့ ထိုင်ကာမှ တော့ ဘာမှ ကို တင်းချုပ် မထားချင်တော့တာ ...”

“နင် စားသောက်တာတွေ ပိုက်ဆံမရှင်းရသေးခင် အဲဒီအိတ် သူများ ကောက်ပြေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

“ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပဲဟာ ...”

“ကိုယ့်ခူးကိုယ်တောင် မယုံရတဲ့ ဟာ ...”

“အဲဒါတွေက မသန်စွမ်း အရွယ်တွေအတွက် ဆိုရိုးစကားပါဟာ ...
နင်ကလည်း ဝါရီတွေ များ လိုက်တာ ငါ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ PHD
ဘွဲ့ရ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ...”

စိတ်မရှည်တော့လည်း ပြန်ပြောမိတော့သည် ။ ညွှန်းဆိုတဲ့ မိန်းမ
တွေ့လိုက်ရင် အလုပ်စကား ငွေစကားတွေကလွဲပြီး ဘာမှ မပြောတတ်
ဘူးလားမသိ ...။

“ငါ့မှာ လည်း နင်နဲ့ ခင်ရတာ ဝဋ်ကြွေးပဲသိလား ...”

“အံ့မယ် ...”

“ဘာ အံ့မယ်လဲ ... တွေ့ချင်ပြီဆို ချက်ချင်း၊ ပြေးလာရတဲ့ လူက
တော့ ဖတ်ဖတ်မောလို့ ၊ သူ့ကျတော့ ပြောလိုက်ရင် အမောပြေမယ့်စ
ကား မပါဘူး ...”

“အမောပြေမယ့် စကားကြားချင်ရင် နင့်အိမ်က ပေးစားမယ့် ယော
ကျားကြီးနဲ့ ယူ လိုက်လေ ...”

“အဲဒီတော့ အမောပြေရောလား ...”

“ယူကြည့်မှ သိမှာ ပေါ့ ...”

“မယ်ညွှန်း ...”

“ဘာတုန်း ...”

“ငါ့မျက်နှာ လှတပတလေးကို ကြည့်စမ်းပါ၊ ရန်ဖြစ်တာကျတော့ မျ
က်လုံးချင်းဆုံရမှ ဖြစ်မှာ ...”

ညွှန်းက မျက်လုံးရော၊ လက်ရော မနားဘဲ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ဝဿန်က မျက်စောင်းလေးရွယ်ပြီး မဲ့၏။ ညွှန်းက ဝင်းနုစိုပြည်သော ဝါညက်ညက် အသားရောင်လေးဖြစ်ကာ သူမကတော့ ဖြူဖြူနုနုပါ။

ဒါပေမဲ့ ညွှန်းကို လူတိုင်းက လှတယ် ပြောကြသလောက် သူမက ရွက်ကြမ်းရေကျို အလှမျိုးသာဖြစ်သည်။ ။ ညွှန်းရဲ့ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေက ထူခဲမည်းနက်နေကာ အဖျားရှူး သွယ်ဆင်းသွားပုံလေးက လှသည်။ ။

နှာတံလုံးလုံးလေး ကော့ထင်းနေပုံကလည်း ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ထင်းနေတတ်၏။ ထို့ပြင် မျက်တောင်တွေက သိပ်မရှည်ပေမယ့် ထူထူ သိပ်သိပ်လေးတွေမို့ စိတ်တိုပြီဆို ကျွတ်ခနဲ မျက်လုံး မှိတ်ပစ်လိုက်တာလေးကအစ ကြည့်ကောင်း နေတတ်လေသည်။ ။

ထောင့်ချိုးညီသော အပေါ်နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက မသိမသာ ကော့နေသဖြင့် နှုတ်ခမ်းထော်သလို ထင်ရ၏။ သို့သော် ထိုနှုတ်ခမ်းလေးတွေကြောင့် သူမ မျက်နှာလေးက ကလေးဆန်သလို ဖြစ်နေ၏။

ခပ်စွာစွာ မျက်နှာလေး ဖြစ်သွားလိုက် သဘောကောင်းသည့် ချစ်စရာပုံစံလေး ပေါက်သွားလိုက်နှင့် ...၊

“သူများကို ယောက်ျားယူဖို့ ပြောနေတယ်၊ နင်က ငါ့ထက်အများကြီး လှတယ်၊ ညွှန်း ... နင် အရင်ယူလိုက်ပါလား၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် နင်က ငါ့ရဲ့ ဆရာမကြီးလေ၊ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အင်ဖော်မေးရှင်းလေးတွေ ငါ့ကို ရီပို့ လုပ်ပေးပေါ့ ...”

“ငါ့ဘာသာ ယောက်ျားယူယူ မယူယူ ငါ့ကို တိုက်တွန်းမယ့် လူလည်း မရှိဘူး၊ ဖျက်မယ့်လူလည်း မရှိဘူး၊ ငါ့အိမ်မှာ ငါ့ကြောက်ရမယ့်သူ မရှိဘူး ...”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အဲဒါတွေ ဒီဘက်လှည့် ပြောစမ်းပါ။ သူ့မှာ အလုပ်မပျက် ရန်ဖြစ်ဖို့ လည်း တတ်နိုင်တာပဲ ...”

“ခဏလေးပဲ ... ခဏ ...”

“ဟင်း ...”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးနှင့် အလျှော့ပေးလိုက်ရကာ မိန်းဆွဲလှန်ရင်း အချိန်ဖြုန်း နေလိုက်ရ၏။

“ဘာတွေ စားမှာ မို့လို့ လဲ ... နေ့လယ်စာနီးနေပြီ အဆာပြေအအေးလေး ဘာလေးပဲသောက် ...”

“တွေ့လား ...”

ဝဿန် စိတ်တိုသွားပြီး မျက်စောင်း ရွယ်မိပြန်၏။ ပြီးတော့ စာမျက်နှာတွေကို ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ် ဆောင့်အောင့် လှန်လှော့ပစ်ရင်း ...၊

“ဟုတ်တယ် အအေးနဲ့ ပဲ ညားမှာ သိတယ်၊ လူရှိန်မလားလို့ ...”

“လူရှိန်အောင် ကြိုးစားနေရတာလည်း နင်မစားဘဲ ချွေတာနေတာတွေထက် တန်ဖိုးရှိတာပဲ ... ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်တာ ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး ...”

ဝဿန် မိန်းလေးကို ပြန်ချထားလိုက်ရကာ ...၊

“ချထားလိုက်ပြီနော် ... ရှင့်အလုပ်ကို မြန်မြန် ပြီးအောင်လုပ် ...”

“ပြီးသွားပြီ ...”

ညွှန်းက လက်ပံတော့ပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲ သေချာပြန်ထည့်သည် ။

“ဟဲ့ ... ခဏ ထားလိုက်ပါဦးဟာ ... စားသောက်ပြီးမှ သိမ်းဆည်းလည်း ရတာကို ...”

“မသိမ်းဘဲ ထားတာက သိမ်းပြီးသားလောက် စိတ်မချရဘူး ...”

“နင့် ပိုက်ဆံအိတ်ရော ...”

“ဒီထဲမှာ ...”

လက်ပံတော့ပံအိတ်ရဲ့ ဘေးဇစ်လေးကို ပုတ်ပြတော့ ဝဿန် အံ့ဩသွားသည်။ ။

“ပိုက်ဆံအိတ်လေးတော့ ကိုင်မှ ပေါ့ ညွှန်းရယ် ... နင့်ကိုယ်နင် အမ်ဒီဆိုတာရော သိရဲ့ လား ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ... ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး တကိုင်ကိုင်နဲ့ တာဝန်ကြီးနေတာကို အမ်ဒီဖြစ်တာနဲ့ ပဲ စိတ်ညစ်ညူးစွာ မျိုသိပ်ကိုင်ဆောင် နေရမလား ...”

“ပိုက်ဆံအိတ် ကိုင်ရတာ စိတ်ညစ်ညူးစရာမှ မဟုတ်ဘဲဟဲ့ ... ပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီး မှတ်သားထားတာတွေ တခြားစာရွက်စာတမ်းတွေ ...”

“အရေးကြီး မှတ်သားစရာတွေကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်တယ်၊ ကွန်ပျူတာထဲမှာ သိမ်းတယ်၊ အရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းတွေက ပိုဆိုးတယ် အပြင်မှာ ကို မလိုအပ်ဘဲ ထည့်သွားတော့ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ ခိုးယူချင်တဲ့ လူ အိတ်ကို ဆွဲလုပြေးရင် ဘယ်မှာ လိုက်တောင်းရမလဲ ပြော ...”

“ညွှန်းရယ် ...”

“နင်ကမှ ဝါရီများ နေတာ ဝဿန် ... ဒါတွေက ဒေးလီးလိုက်(ဖ်)စတို

ငါ ဒီတိုင်းပဲ အဆင်ပြေတယ် မဝေဖန်နဲ့ ...”

ပြောပြီး ဖုန်းလာတော့လည်း ဒီအိတ်လေးကိုပဲ ဖွင့်ယူလိုက်ကာ ...၊

“ဟယ်လို ...”

“... ...”

“အေး ... သိတယ်၊ လာကြည့်မယ်လို့ ပြောလိုက် ...”

“... ...”

“အဲဒါ ငါအားတဲ့ အချိန်ကို သတ်မှတ်မယ် ဘာမှ မပြောလိုက်နဲ့ ...”

ဖုန်းပြောရင်း မျက်နှာညိုနေတာကို ဝသန်က အသာကြည့်နေ၏။
သူမ ပြောလို့ ပြီးမှ ...၊

“ဟိုကိစ္စလား ...”

“ဟုတ်တယ်ဟာ ... ငါလည်း ဘယ်လိုကံဇာတာ အညံ့ထဲရောက်နေ
လဲ မသိပါဘူး၊ ခုတလော ဘာလုပ်လုပ် အလွဲလွဲ အချော်ချော်ချည်းပဲ ...”

“အမြဲတမ်း အဆင်ပြေ ကောင်းမွန်နေတဲ့ လူရော ရှိလို့ လား ... နင်
တို့ စီးပွားရေးတွေ ပြိုလဲခဲ့တာ နင့်လက်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ပြန်ထူ
ထောင်လာသလဲ ... တစ်ခါတလေ အခက်အခဲ ကြုံရတာမျိုးတော့ ရှိမှာ
ပေါ့ဟာ ... ပြီးတော့ ...”

“အဲဒါကို ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ခုဟာက ကျွတ် ...”

“ဟဲ့ ... ငါကြားတာ တံတား မဟုတ်ပါဘူး ... လမ်းဆို ...”

“ဟုတ်တယ် ... တံတားက ငါတို့ ဘက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုက လမ်း
ချဲ့မှာ အဲဒီအတွက်ကြောင့် လိုက်ရတာ ပိုက်ဆံတွေလည်း ကုန်လှပြီ ...”

“လိုက်မနေနဲ့ ညွှန်း ... ဒါမျိုးက သူ့ထက်ငါ နိုင်ရာစားတွေချည်းပဲ ... တစ်ယောက်လာရင် မတ်သက်တစ်မျိုးနဲ့ နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပူဇော်ပသမ နေနဲ့ ...”

“နင့်ကို အဲဒါ တိုင်ပင်မလို့ ငါခေါ်လိုက်တာ ...”

“ဘာလဲ ...”

ညွှန်းက ရောက်လာသည့် အအေးဘူးကိုဖွင့်၍ မသောက်သေးဘဲ ဒီ တိုင်း ကိုင်ထားကာ ...

“ငါ့ရဲ့ ညာဘက်ခြမ်း ပါသွားမယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး ခြောက်ပေလောက်ပဲ ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့တစ်ခြမ်းလုံး ရုပ်ပျက်သွားမှာ ... ဖြိုတဲ့ ဖျက်တဲ့ ကိစ္စတွေ နဲ့ ပြုပြင်ရေးတွေကြားမှာ အလုပ်ကပျက်ဦးမယ် ...”

“အဲဒီတော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ ...”

“ငါ့ကုမ္ပဏီ အဆောက်အဦကို ဘယ်ဘက်ခြမ်း ထပ်တိုးနိုင်ရင် အဲ ... အနည်းဆုံး ဆယ့်ငါးပေလောက် ...”

“ဘာ ...”

ဝဿန်က ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦပုံစံနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးထဲ မှာ မြင်ကြည့်နေသလို ခဏစဉ်းစားကာ ...

“နင့်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ စတိုးဆိုင်လေး ရှိတယ်မို့လား ... မိုဘိုင်းဖုန်း အရောင်းဆိုင်လေးနဲ့ ...”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်တည်းပဲ ...”

“တစ်ယောက်တည်းမှန်း သိတယ်လေ ... အဆောက်အဦလေး တစ်ခုတည်းမှာ တွဲဖွင့်ထားတာဥစ္စာ ...”

“ဟုတ်တယ်ဆိုမှ အဲဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်က အရင်တုန်းက မေမေတို့ နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေလေ ... ငါတို့ က သူတို့ ထက်တော့ နည်းနည်းမြင့်တယ် ပြောရမလားပဲ သူတို့ က အစတည်းက အဲဒီလောက်အဆင့်ပဲ ...”

“အဲဒီတော့ နင်က ဘာလုပ်မလို့ လဲ ...”

“နေဦး ရှိသေးတယ် ...”

“ပြော ... ပြော ...”

ပြောဆိုကာမှ ချက်ချင်း မပြောသေးဘဲ စဉ်းစားနေသည် ။ ပြီးမှ ...

“ငါ သူတို့ ဆိုင်ကို ဖယ်ခိုင်းမလို့ ...”

“ဘာ ... ဘာရယ်”

ဝဿနိက မျက်လုံးလေး ပြူးလျက် ...

“နင် စိတ်မှ မှန်သေးရဲ့ လား ... ညွှန်းရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ...”

“ဟဲ့ နင်က အဆောက်အဦချင်း ကပ်နေပြီး တစ်ခါမှ လည်း ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ခဲ့ဘူးပဲနဲ့ ...”

“လူကြီးချင်း ခင်ခွဲကြတာ ငါနဲ့ မှ မရင်းနှီးဘဲ ...”

“အခု နင့်မိဘတွေလည်း မရှိတော့ဘူးလေ ...”

“သူတို့ က ရှိသေးတယ် ...”

“အဲဒါ အစက နင်နဲ့ ခင်ခင်မင်မင် ခေါ်ပြောရင်းနှီးတာ ရှိခဲ့လို့ လား၊
ပြီးတော့ ညွှန်းရယ် ... နင်ပြောတာကြီးက လွန်လွန်းအား ကြီးပါတယ်၊
အဲဒါမျိုးတော့ သားအမိတော်နေရင်တောင် လိုက်လျောမှာ မဟုတ်ဘူး ..
.”

“နင်မသိပါဘူး ...”

“ဘာကိုမသိတာလဲ ... မသိတာ ရှိသေးရင်လည်း ပြောပြလေ ...”

“ငါ အဲဒီလိုမရရင် ဒီအဆောက်အဦနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စီးပွားပျက်မှာ ပဲ
၊ အလိုလိုကမှ အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင်တွေနဲ့ ...”

“ဒါက ကိုယ့်ဘက်ကလေ၊ နင် အဲဒီလိုဖြစ်နေတိုင်း သူများက သူ့နေ
ရာ အပျောက်ခံပြီး ဖယ်ပေးမှာ လား ... နောက်ပြီး မနှစ်က ကထိန်သင်္က
န်း ကပ်ကြတော့ သူတို့ ဆီက ပဒေသာပင်တွေ နင့်ရှေ့ထိ တန်းစီချထား
လို့ ပြဿနာတွေ တက်ကြသေးတယ်မို့လား ...”

“အဲဒါက သိမှ မသိကြသေးတာ ...”

“အခု သိသွားကြပြီလား ...”

“ငါက သိသွားတာ ...”

“သူတို့ က မသိဘူးပေါ့ ...”

“သူတို့ က ဘယ်သိမလဲ ... အစတုန်းက ငါတို့ တွေက မန္တလေးမှာ
နေခဲ့ကြတာလေ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြတော့
ဘွားဘွားက ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာတာ၊ ငါကလည်း ငယ်သေးတော့
ဘွားဘွားကလည်း အစတည်းက တရားသမားလေ စီးပွားရေးတွေက
ဟိုလူကလိမ် ဒီလူကဖွဲယူနဲ့ လုံးပါးပါတာပေါ့ ...”

“အေးလေ ... ဒါတွေ နင် ပြန်ထူထောင်ခဲ့တာ ငါတို့ သိပါတယ် ...”

နှစ်ယောက်သား အအေးသောက်တာလည်း ပူမှန်းအေးမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။

ပြောနေသည့် စကားပေါ်မှာ ပဲ အာရုံတွေ များ နေကြပြီး ...

“သူတို့ ကတော့ အစတည်းက ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရေး ရှာနေတဲ့ သူတွေ ရှိတာလေ၊ ဘယ်တုန်းက အခြေချခဲ့ကြမှန်းတော့ မသိပါဘူး၊ ဒီမှာ အတူတူကပ်နေမိတဲ့ အဖြစ်ကိုတော့ ငါ့ဘာသာ ရှာဖွေသိသွားတာ ...”

“အစကမသိဘဲ သူ့ဆိုင်နေရာကို လိုချင်ကာမှ သိတာပေါ့နော် ...”

ဝဿနိက ငေါ့တာပေမယ့် ဂရုမစိုက်နိုင်၊ ညွှန်းက ပြီးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ ...၊

“ဟုတ်တယ် ဘယ်နှပေရိတ်ခံရမလဲ မသိတာကို ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်နေမယ့်အစား ခုတည်းက ငါတစ်ဖက်မှာ တိုးချဲ့ထားလိုက်ရင် သူများ တွေ ဖျက်ကြ ဖယ်ကြတဲ့ အချိန်မှာ ငါ အေးဆေးပဲ ...”

“တွက်ရေးတော့ စက်သူဌေး ... တွက်ကြည့်တော့ အမြတ်မရှိတဲ့ ...”

“အမြတ်မရှိမယ့် ကိစ္စကို ငါ ဘယ်တုန်းက အချိန်ကုန် အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ခေါင်းထဲထည့်လို့ လဲ ...”

“ညွှန်းရယ် ... တခြားကိစ္စ စိတ်ကူးပါဟယ် ...”

“သူတို့ ငါ့ကို မေမေ့သမီးမှန်း သိသွားရင် ငါပြောတိုင်း ဖြစ်လို့ ရတယ် ...”

“လာပြန်ပြီ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငါက သူတို့ ရဲ့ ချွေးမလောင်း ...”

“ဘယ်လို ...”

ရင်ထဲမှာ တမိတာက “ဘုရား”ကိုဖြစ်သည် ။ ညွှန်းကတော့ အေး
ဆေး ...၊

လင်ယူသားမွေးရမယ့် ကိစ္စမျိုးကို ဘာမှတ်နေလို့ လဲ ...။

* * *

အခန်း (၃)

“အမ်ဒီ မပြန်သေးဘူးလား ...”

“အင်း ... ကိစ္စရှိသေးလို့ ...”

အပေါ်ထပ်ကနေ အောက်ကို သေချာမမြင်ရသဖြင့် အပြင်ထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်က “တိမ်လွှာ” စတိုးဆိုင်ကို အကဲခတ်ရင်း ဝဿန် အနားကဖြတ်သွားသည့် ဆီးသီးသည် ကို ခေါ်လိုက်မိ၏။

ပိုက်ဆံအိတ် မကိုင်စဖူး အိတ်ပြားလေးကို ချိုင်းကြားညှပ်ကာ ဖုန်းလာတော့ ဆီးသီးအိတ်ကတစ်ဖက် ဖုန်းပြောရတာတစ်ဖက်နှင့် မျက်လုံးတွေကိုလည်း စတိုးဆိုင်ဆီ ပို့ထားရသေးသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကြည့်ထားသည့် ဦးမင်းနိုင်ကို ရှာနေမိတာဖြစ်ကာ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်စန်းယမုံ ရှိနေသေးသလား မရှိတော့ဘူးလား ဆိုတာလည်း မသေချာ ...။

စားချင်စိတ်မရှိဘဲ ဝယ်လိုက်သည့် ဆီးသီးက ပါးစပ်ထဲရောက်သွားတိုင်း ချဉ်နေကာ အချဉ်သိပ်မကြိုက်ပေမယ့် အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာရင်း စားနေခဲ့ရသည်။

“အမ်ဒီ ဘာစောင့်နေတာလဲဟင် ...”

“ဟင့်အင်း ...”

ဝန်ထမ်းတွေက တစ်မျိုး ...။

မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲနေရင်း စတိုးဆိုင်ထဲကို ကြည့်နေမိစဉ် ဦးမင်းပိုင်ဟု ထင်ရသည့် ခပ်ပိန်ပိန် အရပ်ရှည်ရှည် လူကြီးတစ်ယောက် ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာကာ လက်ထဲမှာ လည်း ကား သော့နှင့် မိုဘိုင်း ဖုန်းဆိုင်လေးဘက်ခြမ်းကို ကူးသွား၏။ ဟုတ်ပါသည် ဒီအရပ်အမောင်းလောက် ဒီပုံစံပါပဲ ...။

ဟိုတုန်းက ပုံစံတွေကို မှန်းမြင်လို့ ရပေမယ့် ပိန်တာတာတွေ ခြား နားသွားလျှင် ပုံဖမ်းကြည့်ဖို့ က မလွယ် ...၊ ညွှန်း အားမလိုအားမရ ဖြစ် လာကာ ရှေ့ထပ်တိုးပြီး ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“ဟာ ...”

“အမလေး ...”

လူကို နောက်ကနေ ပခုံးတစ်ခြမ်းပါသွားအောင် တိုက်ချသွား၏။ ညွှန်းကိုင်ထားသည့် ဆီးသီးထုပ်က ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ပြန်၍ ဖိကပ်သွားသ ည် ။ ပြီးမှ ပြုတ်ကျကာ ...

“ဆောရီး ... ဆောရီး ...”

“ဟိတ်ကောင် ... မင်း လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ ...”

အတင်းကြီး ပြေးလွှားလာကြသည့် ဗရတ်သုတ်ခတွေ ...၊

ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်သွားကာ ရင်ဘတ်မှာ မဆလာတွေ ပေကျံ ကုန်တာ ပြန်ငုံ့ကြည့်မိ၏။ လွန်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်လာသည့် လူငယ်တစ်ယောက်က ...၊

“ဆောရီးနော် ... ကျွန်တော်တို့ က ...”

“ရတယ် ... ရတယ် ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ...”

“အင်္ကျီတွေ ပေကုန်တာ တောင်းပန် ...”

“မလိုပါဘူးဆိုမှ ... သွား ... သွား ...”

ဟာ ... ကောလှချေလား ...၊

ကွန့် မျက်နှာတင်းသွားသည် ။ “ရပါတယ်”လို့ ပြောတာ သဘော
ထား ကြီးသလိုလိုနဲ့ ...၊

လူကိုပြောသည့် မျက်နှာနဲ့ လေသံက ခွေးမောင်းသလိုပါလား ...။

“လာပါကွာ ရပါတယ် ပြောနေတာကို ...”

ဆန်းဒေးက ကွန့်လက်ကို လာပြန်ဆွဲ၏။ ကွန့်ကတော့
မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည့် သူမ၏ ကျောပြင်
လေးဆီမှာ အကြည့်တွေကို စူးစိုက်ထားနေဆဲ ... ပြီးတော့ ...၊

“တောက် ...”

“မင်းကလည်း ...”

“ငါ ရေရေလည်လည် တင်းတယ် ...”

“ဟိုက ပြန်သွားပြီ ...”

“အေးလေကွာ ... သူလည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားတော့ ရှက်
သွားမှာ ပေါ့ ...”

သာလွန်က ကွန့်ကိုပဲ လေပြည်ထိုး၍ ဆန်းဒေးကို မျက်စပစ်သည် ။
ကွန့်စိတ်ကို သူတို့ အသိဆုံး ...။

“ကွန့် ... ဟိုမှာ မင်းဘိုးတော်ကြီး ကြည့်နေတယ် ...”

“ကြည့်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ...”

“ကဲ ... လာပါဆိုကွာ ...”

နဂိုကမှ သားအဖချင်းက အစေးကပ်ချင်တာ မဟုတ်၊ ဖအေက ဦးစိတ်တို၊ ကွန်က ကိုဒေါသ၊ သားအဖကြားမှာ ထိန်းသိမ်းမည့် မိခင်လည်း မရှိ ...။

“ဒါက ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး အန်ကယ် ... ကျွန်တော်တို့ ငြင်းခုံလာကြရင်း အားပါသွားလို့ ...”

ဖြစ်ပျက်ပုံကို လှမ်းမြင်လိုက်မှာ သေချာနေတာမို့ ဆန်းဒေးက ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာလေးနှင့် ဝန်ခံရှာသည် ။

ဦးမင်းနိုင်က ကိုင်ထားသည့် ကားသေ့ကို လှမ်းပေးကာ ...၊

“ကားက တုန်နေတယ် ... အင်ဂျင်ပိုင်တွေက မည်းနေပြီ၊ ဝပ်ရှောပ်ကို ငါ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ အင်ဂျင်ပိုင်လဲဖို့ ...”

“ဟာ ... ကားကိစ္စ ဦးစောကို ခိုင်းပါလား ...”

ကွန်က ဆိုင်ရှေ့ကမဝင်ဘဲ အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ လှေကားဆီ ဦးတည်၏။ ဦးမင်းနိုင်က ရှေ့က ပိတ်ထားလိုက်ကာ ...၊

“ဒရိုင်ဘာက မင်းလောက် စိတ်မချရလို့ မဟုတ်ဘူး ...”

“မင်း စိတ်မရှည်တာကို ကားက နားလည်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရော့သွားဆိုသွားလိုက် ပိုက်ဆံ ငါးစားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ ထုတ်ထားပြီးသား ...”

“ကျွန်တော် ပိုက်ဆံလိုလို့ ပြန်လာယူတာ ကားသွားပြင်နေဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး ...”

“ဘာ ...”

အိမ်ထဲတောင် တိတိပပ မရောက်သေးဘဲ စစ်ခင်းနေကြသဖြင့် ဆန်းဒေးတို့ မျက်နှာတွေပူကာ လမ်းပေါ်က ပြန်ထွက် စောင့်ရတော့မလိုလို အထဲထိ ဆက်ဝင်ရတော့မလိုလို ...။

“ကွန်” ဆိုတဲ့ ကောင် လမ်းကတည်းက ဒီလောက် တတွတ်တွတ် နှုတ်တိုက်ချပေး လာတာတောင် ပြောတော့တလဲ့ ...။

“သူငယ်ချင်း မွေးနေ့ရှိလို့ ...”

“ရှိတော့ ...”

“ဖေဖေကလည်း ပိုက်ဆံတောင်းလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ ...”

“မင်းကလည်း တောင်းပဲတောင်းနေတာ ပြောဦးလေ ကွန် ... အိမ်မှာ ကျတော့ ဟိုဆိုင်မှာ လည်း မထိုင်ချင် ဒီမှာ ကျတော့ မိန်းက လေးတွေမို့လို့ ...”

“ဘယ်လောက်တောင် အလုပ်များ နေလို့ လဲ ဖေဖေ ... ဒီဆိုင်တွေက တွန်းထိုးရောင်းဝယ်နေရတဲ့ ဆိုင်တွေလား”

“အေး ... ကျီးတဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်အောင် ငိုက်မြည်းနေရတဲ့ အဆင့်ဆိုရင်လည်း မင်းကို ငါက လေကုန်ခံပြောမနေဘူး၊ အခု ဝန်ထမ်းတွေ ခန့်ထားရတယ်၊ ငါပဲ လိုက်ကြည့်နေရတယ်၊ ပစ္စည်းတွေ သွားကြိုတာ ငွေလွှဲတာတွေ မင်းကို ဘာအားကိုးလို့ ရသလဲ ...”

“လုပ်ပေးမယ်ပြောတာပဲ ... အဖေကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ ...”

“မင်းအရွယ် မရောက်သေးဘဲနဲ့ ငွေတွေ လက်ထဲထည့်ပေးရမှာလား ... အခု မင်းက ဒီစကားနဲ့ ရွဲ့လို့ ကောင်းနေတာပေါ့ ...”

ကွန်က မျက်နှာပုပ်ကြီးချလျက် တစ်ဖက်လှည့်နေ၏။ ဦးမင်းနိုင်က မလှမ်းမကမ်းမှာ ယောင်တောင်ပေါင်တောင် ရပ်နေကြသည့် နှစ်ယောက်ဆီ လှမ်းကြည့်ကာ ...၊

“မွေးနေ့ရှင်က မင်းတို့ ထဲက ဘယ်သူလဲ ...”

“ဗျာ ...”

“ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး ...”

“ကျွန်တော်တို့ မဟုတ်ဘူး အန်ကယ် ...”

ဦးမိုးနိုင်က ပြုံးလိုက်ကာ ...၊

“မိန်းကလေးမို့လား ... ကွန်မျက်နှာ ဆတ်ခနဲ လှည့်လာတော့ လက်ကာပြကာ၊

“ရည်းစားတွေ ဘယ်လောက်ထားထား ငါ မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာ အိမ်ပါမလာစေနဲ့ အိမ်က အထုပ်ယူသွားပြီး ပုံချပေးတာလည်း ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မင်းကိုယ်တိုင် ငွေမရှာနိုင်သေးဘူး ... ငါ့ကို အဲဒီလိုမကြည့်နဲ့ ...”

ဦးမင်းနိုင်က စကားမပြတ်ဘဲ လက်ကာ တားဆီးလိုက်သေးသည် ။

“မင်းအသက် နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ဖြစ်နေပြီ မိဘဆီမှာ လက်ဝါး မဖြန့်သင့်တော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာနားလည်ဖို့ ကောင်းနေပြီ ...”

“ဖေဖေ ဒါတွေချည်း ပြောနေတာလည်း ကျွန်တော့်လိုသားမို့လို့ ပဲ ...”

“အံ့မယ် ...”

“ဟုတ်တယ် တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် ဒီလောက်သည်းခံပြီး နေနေ

မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“မင်းက ထွက်သွားချင်လို့ လား ...”

“အဖေတစ်ခု သားတစ်ခုပဲ ရှိတော့တာ ကျွန်တော်က နားလည်ပါတယ် ...”

“ငါက နားမလည်တာပေါ့ ...”

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် ဒီစီးပွားရေးက လုံလောက်နေတာပဲ ဖေဖေ ...”

“ကွန် ...”

“လောဘနည်းတော့ မွဲတတ်တယ်လို့ ပြောမလို့ လား ဖေဖေ ဒါက ဖေဖေခေတ်လေ ကျွန်တော်ဦးစီးတဲ့ အချိန်ရောက်ရင်တော့ ...”

“ဘယ်တော့လဲ ...”

“ဖေဖေ တတွတ်တွတ် ပွားနေတာတွေ နည်းပါးသွားရင် ဖြစ်လာမှာပေါ့ ...”

“ဘာကွ ...”

တင်းနေသည့် ကွန်မျက်နှာမှာ မထိတထိမဲ့ပြီးတို့ စွန်းထင်းသွား၏။ စီးပွားရေးကို သူ ဝါသနာ မပါဘူး ထင်လို့ လား ... ဖေဖေ ပင်ပန်းနေပြီဆိုတာ သူသိသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေလည်း အလတ်ကြီး ရှိနေသေးသည်။ သူ့ရဲ့ ဖြစ်စဉ်များ စွာကလည်း ရပ်ပစ်လို့ မရသေး ...။

လောလောဆယ် ဒီတိုင်းလေးသွားနေရင် မရဘူးလား ...။

“နှစ်သိန်းလောက်ဆို ရပါပြီ ...”

“အေးပေါ့ ... မင်း စိတ်ချမ်းသာရင် ကမ္ဘာကြီး ငြိမ်းချမ်းနေတာပဲ ...”

“အဟွန်း ...”

“ကားက ဘယ်အချိန်ပြင်မှာ လဲ ...”

“စောစော ပြန်လာမှာ ပါ ... အင်ဂျင်ပိုင်လဲရုံပဲ မဟုတ်ဘူး လား ...”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ စစ်ရဆေးရဦးမှာ ပေါ့ကွ ... အဲဒါကြောင့် မင်း သိပ်နောက်ကျလို့ မရဘူး၊ မနက်ဖြန် ငါ ခရီးဝေးသွားစရာ ရှိတယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ပြောချင်တာ ပြောပြီးပြီဆို ဖေဖေ အေးဆေးဆေး ပြန်ဖြစ်သွားတတ်တာ လည်း သူသိသည်။ ။ ပြောချင်တိုင်း ပြောလို့ မရဘူးဆိုတာကိုတော့ ခုထိ သိပ်မသိခဲ့ဘူး ထင်သည်။ ။

မျက်နှာမြင်လိုက်တိုင်း အလိုမကျသည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြိုဆိုသည်။ ။ ပိုက်ဆံတောင်းလိုက်တိုင်း အလွယ်တကူ “ရော့ ... အင့်”ဆိုတာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ ...။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေနဲ့ သူ့ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းခြင်း မငြိမ်းချမ်းခြင်း သံသရာက လည်း မပြီးဆုံးနိုင်စွာ ဆက်လက် လည်ပတ်နေခဲ့ရင်း ...။

* * *